

חק לישראל – פרשת מצורע יום ג'

תורה – ויקרא פרק יד'

(יא) וְהֵעֵמִיד הַכֹּהֵן הַמִּטְהַר אֶת הָאִישׁ הַמִּטְהַר וְאַתֶּם לִפְנֵי יְהוָה פִּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (יא) וְהֵעֵמִיד הַכֹּהֵן הַמִּטְהַר אֶת הָאִישׁ הַמִּטְהַר וְאַתֶּם לִפְנֵי יְהוָה פִּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (יא) וַיִּקִּים כַּהֲנָא דְמִדְבַּי יֵת גְּבַרָא דְמִדְבַּי וַיִּתְהוֹן קָדָם יְיָ בַּתְרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּא:

(יב) וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֵת לֶגַּם הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: (יב) וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֵת לֶגַּם הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: (יב) וַיִּסַּב כַּהֲנָא יֵת אֲמָרָא תְרָא וַיִּקְרַב יֵתִיָּה לְאַשְׁמָא וַיִּת לֶגָא דְמִשְׁחָא וַיִּרְיִם יֵתְהוֹן אֲרָמָא קָדָם יְיָ:

(יג) וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאֹת וְאֵת הָעֵלָה בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחֲטָאֹת הָאֲשֶׁם הוּא לִפְהוֹן קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא: (יג) וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאֹת וְאֵת הָעֵלָה בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחֲטָאֹת הָאֲשֶׁם הוּא לִפְהוֹן קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא: (יג) וַיִּבּוֹס יֵת אֲמָרָא בְּאֶתְרֵי דֵי יִבּוֹס יֵת חֲטָאֹתָא וַיִּת עֵלְתָא בְּאֶתְרֵי קֹדֶשׁ אֲרִי כַחֲטָאֹתָא אֲשָׁמָא הוּא לְכַהֲנָא קֹדֶשׁ קִדְשִׁין הוּא:

(יד) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֶזְרוֹן הַמִּטְהַר הַיִּמְנִית וְעַל בִּהּוֹן יָדוֹ הַיִּמְנִית וְעַל בִּהּוֹן רִגְלוֹ הַיִּמְנִית: (יד) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֶזְרוֹן הַמִּטְהַר הַיִּמְנִית וְעַל בִּהּוֹן יָדוֹ הַיִּמְנִית וְעַל בִּהּוֹן רִגְלוֹ הַיִּמְנִית: (יד) וַיִּסַּב כַּהֲנָא מִדְּמָא דְאַשְׁמָא וַיִּתְּנוּ כַּהֲנָא עַל רוּם אוֹדְנָא דְמִדְבַּי דְיִמְיָנָא וְעַל אֵלְיוֹן דְיָדֵיהּ דְיִמְיָנָא וְעַל אֵלְיוֹן דְרַגְלֵיהּ דְיִמְיָנָא:

(טו) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִלֶּגַּם הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל בֶּהֱ הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית: (טו) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִלֶּגַּם הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל בֶּהֱ הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית: (טו) וַיִּסַּב כַּהֲנָא מִלֶּגָא דְמִשְׁחָא וַיִּרִיק עַל יָדָא דְכַהֲנָא דְשְׂמָאלָא:

רש"י

(יא) לפני ה' – (סוטה ז) זשער נקנור ולא בעזרה עממה לפי שהוא מחוסר כפורים:

(יב) והקריב אותו לאשם – יקריבנו לתוך העזרה לשם אשם: להניף – שהוא טעון תנופה חי: והניף אותם – את האשם ואת הלוג:

(יג) במקום אשר ישחט וגו' – על ירך המזבח בצפון ומה ת"ל והלא כבר נאמר בתורת אשם צפרשת לו את אהרן שהאשם טעון שחיטה בצפון לפי שיצא זה מכלל אשמות לידון בהעמדה (וצחים כ) יכול תהא שחיטתו במקום העמדתו לכך נאמר ושחט

במקום אשר ישחט וגו': כי כחטאת – כי ככל החטאות: האשם – הזה: הוא לכהן – בכל עבודות התלויות בכהן הושה אשם זה לחטאת שלא תאמר הואיל ויצא דמו מכלל שאר אשמות להנחן על תנוך ובהונות לא יחא טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח לכך נאמר כי כחטאת האשם הוא לכהן יכול יחא דמו ניתן למעלה כחטאת ת"ל וכו' בתורת כהנים:

(יד) תנוך – גדר אמנעי שבאוזן ולשון תנוך לא נודע לי והפותרים קורים לו טנדרו"ס: בהן – גדול:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ג'

נביא – מלכים ב' פרק ד' יג'-יז'

(יג) וַיַּעַן אֶחָד מֵעֲבָדָיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ נָא הַמֶּשֶׁה מִן הַסּוֹסִים הַנְּשֹׂאִים אֶשֶׁר נִשְׂאָרוּ בְּהַ הַנֶּם כָּל הַמּוֹן {הַמּוֹן} יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ בְּהַ הַנֶּם כָּל הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תָּמוּ וְנִשְׁלַח וְנִרְאָה: (יג) וְאֵתִיב חַד מֵעֲבָדָיו וְאָמַר וַיִּדְבְּרוּן כַּעַן חֲמִשָּׁא מִן סוֹסוֹתָא מִן שָׂרָא דַּאֲשִׁתָּארוּ בְּהַ הַא אֵינּוֹן כַּכַּל הַמוֹנָא דִּישְׂרָאֵל דַּאֲשִׁתָּארוּ בְּהַ אִם יִבְרוּן הַא אֵינּוֹן כַּכַּל הַמוֹנָא דִּישְׂרָאֵל דַּסְפּוֹ וְנִשְׁלַח וְנַחְזוּ:

(יד) וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֻכְבֵי סוֹסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרֵי מַחְנֵה אָרֶם לֵאמֹר לָכוּ וּרְאוּ: (יד) וְדַבְּרוּ תְרִין רַכְבֵי סוֹסִין וְשַׁלַּח מַלְכָא בְּתַר מִשְׁרִית אָרֶם לְמִימַר אֲזִילּוּ וְחִזּוּ:

(טו) וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד הַיַּרְדֵּן וְהִנֵּה כָּל הַדְּרָה מְלֵאָה בְּגָדִים וְכַלִּים אֲשֶׁר הִשְׁלִיכוּ אָרֶם בְּהַחֲפֹזִים {בְּחַפְזָם} וַיֵּשְׁבוּ הַמֶּלְאָכִים וַיִּגְדּוּ לְמֶלֶךְ: (טו) וְאֲזַלוּ בְּתַרְיָהוֹן עַד יַדְנָא וְהַא כָּל אֹרְחָא מְלִיא לְבוֹשִׁין וּמְנִין דְרַמּוֹן אֲנִשׁ אָרֶם בַּאֲתַבְעוּתָהוֹן לְמַעַרְק וְתַבּוּ אֲזַגְרִיא וְחֻוּיָאוּ לְמַלְכָא:

(טז) וַיֵּצֵא הָעָם וַיְבֹזּוּ אֶת מַחְנֵה אָרֶם וַיְהִי סָאָה סַלְתַּת בְּשָׁקַל וְסַאֲתִים שְׁעָרִים בְּשָׁקַל כְּדָבָר יְהוָה: (טז) וּנְפַק עֵמָא וּבּוּזוּ יַת מִשְׁרִית אָרֶם וְהוּוּה סָאָה סוֹלְתָא בַּסְלַעָא וְסַאֲתָן סַעוּרִין בַּסְלַעָא כַּפְתַּגְמָא דִּי:

(יז) וְהַמֶּלֶךְ הִפְקִיד אֶת הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר נִשְׁעַן עַל יָדוֹ עַל הַשְּׁעָר וַיִּרְמָסְהוּ הָעָם בְּשַׁעַר וַיִּמַּת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדַּת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: (יז) וּמַלְכָא מְנִי יַת גְּבַרָא דַּסְמִיךְ עַל יְדוּהֵי עַל תַּרְעָא וְדַשׁוּהֵי עֵמָא בְּתַרְעָא וּמִיתָא כַּמָּא דַּמְלִיל נְבִיא דִּי דַּמְלִיל כַּד נַחַת מַלְכָא לֹוֹתִיָּה:

רש"י

(יג) אשר נשארו בה – צחוק העיר, שלא מחו צרע. הנס ככל המון ישראל אשר נשארו בה – אם יאמרו מסוכנין הם שלא יהרגם אדם, הרי הנס צעיר הזאת צסכנת הרעב כשאכל כל המון ישראל אשר נשארו בה, ואם

ימותו הנס ככל המון ישראל, אשר תמו צרעב: (טו) צחפוס – צמהרס לנוס: (יז) אשר נשען על ידו – אַתְמוֹל כַּשְׂצָא לְצִית אַלִּישַׁע:

כתובים – משלי כד' לד' פרק כה א'-ד'

(לד) וּבָא מִתְהַלְף רִישָׁהּ וּמַחְסֵרֶיהָ כְּאִישׁ מְגֹן: (לד) וְתִיתִי תִדְרַכְךָ מִסַּכְנוֹתֶיךָ וְצַר־יִכּוֹתֶיךָ הֵיךְ גְּבַרָא טַבְלָרָא:

(א) גַּם אֵלֶּה מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר הֶעֱתִיקוּ אֲנָשֵׁי חֲזֻקִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה: (א) אִף אֵלֶּיךָ מַתְלוּ דַּשְׁלֹמֹה עֲמִיקוּ דַּכְּתַבּוּ רַחֲמוּי דַּחֲזֻקִיָּה מַלְכָא דִּיהוּדָה:

(ב) כְּבֹד אֱלֹהִים הַסֵּתֵר דְּבֵר וּכְבֹד מְלָכִים חֶקֶר דְּבֵר: (ב) יִקְרָא דַּאֲלֹהָא מִן דַּמַּטְשֵׁי מַלְתָּא וַיִּקְרָא דַּמְלָכֵי מִן דַּבְּעֵי מַלְתָּא:

(ג) שְׁמַיִם לְרוּם וְאַרְצָא לְעֵמֶק וְלֵב מְלָכִים אֵין חֶקֶר: (ג) שְׁמִיָּא רַמִּין וְאַרְעָא עֲמִיקָא וְלֵבָא דַּמְלָכֵי לֹא מַתְבְּצִי:

(ד) הָגוּ סִיגִים מִכֶּסֶף וַיֵּצֵא לְצַרְף כְּלִי: (ד) גְּבוּ סוֹלָאנָא מִן סוּמָא דַּנְּפּוֹק מֵאִן מִן צַרְפָּא:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ג'

רש"י

ודברים שהשטן מקטרג עליהם ומשיב עליהם
באכילת חזיר וכלאי כרס ושעטנז אין לך
לחקור רק להסתיר ולומר גזרת מלך הוא:
(ג) אין חקר – לרום שמים ולעומק הארץ
ולבז מלכי' אין חקר שכמה דינים באים
לפניהם וכמה מלחמות ורריכים לתת לב
לכולם ואם כל הלשונות מדברים וכל הידים
כותבין אינן יכולין לכתוב זאת:
(ד) הגו סיגים מכסף – משוך כמו כאשר
הוגה מן המסילה (שמואל ב כ) כשם שאין
הכלי של כסף יואל למלאכת אורף עד שיוציאו
ממנו סיגים של נחשת שבו כך אין לבז
נפטרין מעונש עד שיוציאו מתוכ' הרשעים
ויעשו זהם דין:

(לד) מתהלך רישך – הדברים שאתה רש מהם
יבואו לך במרוץ:
(א) גם אלה משלי שלמה אשר העתיקו –
חזר לדורש' כשנתמנה חזקיהו למלך והוא
הוסיב תלמידים בכל עיר כדאמרינן בפ' חלק
בדקו מדן ועד באר שבע ולא מלאו עם
הארץ. העתיקו – החזיקו:
(ב) כבוד אלהים הסתר דבר – כגון מעשה
מרכבה ומעשה בראשית. וכבוד מלכים חקור
דבר – כשאתה דורש כבוד מלכים או כבוד
חכמים שעשו סיגים לתורה ובגזרות שגזרו
בהם יש לך לחקור ולדרוש ולשאול טעם
לדבר אבל כשדרוש במעשה מרכבה ובמעש'
בראשית ובחוקי' הכתובים בתורה כגון חוקים

משנה – כתובות פרק יב'

(א) הנושא את האשה ופסקה עמו פדי שיזון את בתה חמש שנים, חיב לזונה
חמש שנים. נשאת לאחר ופסקה עמו פדי שיזון את בתה חמש שנים, חיב
לזונה חמש שנים. לא יאמר הראשון לבשתבוא אצלי אונה, אלא מוליד
לה מזונותיה למקום אמה. וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זגין אותה פאחד,
אלא אחר זנה ואחר גותן לה דמי מזונות:

מזונותיה למקום שמה שם – לקי"ל בת
אלל אמה בין גדולה בין קטנה כל זמן שהאם
רוכה, והבן עד שש שנים אלל אמו וחייב האב
לפרנסו והוא אלל אמו אם האם רוכה:

רע"ב – (א) הנושא את האשה ופסקה עמו
– כשטר וקנין, או שאמר לעדים אתם עדי
שאני מחייב עצמי לזון את בתה שיש לה
מאיש אחר: לכשתבוא אללי – כלומר אם
הייתי מקיים את אמה הייתי זנה: מוליד לה

(ב) נשאת, הבעל גותן לה מזונות והן גותנין לה דמי מזונות. מתו, בגותיהן
גזונות מנכסים בני חורין והיא גזונת מנכסים משעבדים, מפני שהיא
כבעלת חוב. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בתה חמש שנים כל
זמן שאת עמי:

להם מקום לגבות: והיא ניזונת – אותה הבת:
שהיא כבעלת חוב – שיש לה עליהן שטר
מזונות: כל זמן שאת עמי – ולא אם אמות
או תמותי או אגרשך:

רע"ב – (ב) גותיהן ניזונות מנכסים בני
חורין – ולא ממשועבדים, שאין מוציאים
למזון האשה והבנות מנכסים משועבדים,
מפני תיקון העולם, שאין הלקוחות יודעים
כמה יעלו המזונות כי היכי לזיהרו להניח

חק לישראל – פרשת מצורע יום ג'

(ג) אֶלְמִנָּה שְׁאֵמְרָה אִי אֶפְשֵׁי לְזוּז מִבֵּית בַּעֲלִי, אִין הַיּוֹרְשִׁין יְכוּלִין לֹאמֹר לָהּ לְכִי לְבֵית אָבִיךָ וְאָנֹכִי וְזָנִין אוֹתָךְ, אֶלְאָ זָנִין אוֹתָהּ בְּבֵית בַּעֲלָהּ וְנוֹתְנִין לָהּ מְדוּר לְפִי כְבוֹדָה. אֵמְרָה אִי אֶפְשֵׁי לְזוּז מִבֵּית אָבִיא, יְכוּלִים הַיּוֹרְשִׁים לֹאמֹר לָהּ, אִם אֵת אֶצְלָנוּ יֵשׁ לִיךְ מְזוֹנוֹת, וְאִם אִין אֵת אֶצְלָנוּ אִין לִיךְ מְזוֹנוֹת. אִם

הַיְתָה טוֹעֵנַת מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְלָדָה וְהִן יְלָדִים, זָנִין אוֹתָהּ וְהִיא בְּבֵית אָבִיהָ:
רע"ב – (ג) ונותנין לה מדור – וכן כלי תשמיש ועבדים ושפחות שהיתה משתמשת בהם בחיי בעלה. ואם נפל הבית אין חייבים לבנות לה בית אחר, דלית תהא יתצח צביתי

(ד) כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ לְעוֹלָם. כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים, שְׁיֵשׁ בְּעֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים שֶׁתַּעֲשֶׂה טוֹבָה כְּנֶגֶד כְּתַבְתָּהּ, דְּבַרִּי רַבִּי מֵאִיר שְׁאֵמֵר מִשּׁוּם רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ לְעוֹלָם. כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים.

מִתָּה, יוֹרְשֵׁיהָ מְזַבְרִין כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים:
רע"ב – (ד) כל זמן שהיא צבית אביה – והיורשים נחנו לה מזונותיה שם: גובה כתובתה – כשתרצה: שתעשה טובה – מנכסי יתומים, נותנת לחם ומלח לשכנותיה כדי כתובתה: וחכמים אומרים – לא הוזכרו חמש ועשרים שנה להפסידה כתובתה בשביל הטובה שתעשה מנכסי יתומים, אלא לענין המחילה הוזכרו, דהואיל ושתקה ולא תבעה כל השנים הללו מחלה, הלכך כל זמן שהיא צבית בעלה אין שתיקתה מחילה שמפני

שמכבדים אותה היא צושה לתבוע כתובתה, אבל צבית אביה מששתקה כ"ה שנים מחילה היא: ממה יורשיה מזכירין כתובתה – כלומר לריכין לתבוע כתובתה בתוך כ"ה שנה. ודוקא כשנשבעה על כתובתה קודם שמתה הוא דיורשיה יכולים לתבוע כתובתה. אבל אם לא נשבעה על כתובתה, אין יורשיה יורשים מכתובתה כלום, שאין אדם מוריש שבעה לבניו:

גמרא – כתובות דף קב' ע"ב

לא יאמר הראשון: אמר רב חסדא זאת אומרת בת אצל אמה ממאי דבגדולה עסקינן דלמא בקטנה עסקינן ומשום מעשה שהיה דתניא מי שמת והניח בן קטן לאמו יורשי האב אומרים יהא גדל אצלנו ואמו אומרת יהא בני גדל אצלי מניחין אותו אצל אמו ואין מניחין אותו אצל ראוי ליורשו מעשה היה ושחטוהו ער"ה אם כן ליתני למקום שהיא מאי למקום שאמה שמעת מינה בת אצל האם לא שנא גדולה ולא שנא קטנה: לא יאמרו שניהם וכו': ההוא גברא דאוגר ליה ריחיא לחבריה לטחינה לסוף איעתר זבין ריחיא וחמרא אמר ליה עד האידינא הוה טחיננא גבך השתא הב לי אגרא אמר ליה מיטחן טחיננא לך סבר רבינא למימר היינו מתניתין

חק לישראל – פרשת מצודע יום ג'

לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות אמר ליה רב עוירא מי דמי התם חד כריסא אית לה תרתי כריסתא לית לה הכא מצי אמר ליה טחון וזבין טחון ואותיב ולא אמרן אלא דלית ליה טחינא לריחיא אבל אית ליה טחינא לריחיא כגון זו כופין אותו על מדת סדום:

רש"י על הגמרא

ולקטנה במקום שהיא: מאי למקום שאמה – דקתני מילתא פסיקתא ש"מ כל בת אלל האס: דאוגר ליה ריחיא – לחצריה לטחינה לא התנה שוכר לתת מעות למשכיר אלל שיטחון לו למזונות ביתו בשכרו: לכוף איעתר – משכיר: זבין ריחיא וחמרא – לטחון זה מזונות ביתו: אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות – ולא אמרינן שניהם יתנו לה מזונות ורע"פ שלא פסק לה דמים מתחלה אלל מזונות חייבוהו לתת דמיהם כשיש לה מזונות ממקום:

זאת אומרת הבת אלל האס – דקתני למקום שאמה ולא קתני לבית אחיה למדנו שכן הוא הדין שתגדל הבת אלל אמה ובת הניזונת מן הבנים זנין אותה בבית אמה ואין כופין אותה לדור אללס: דלמא בקטנה עסקינן – ומשום הכי לא קתני בת אלל אחין: משום מעשה שהיה – ואיכא למיחש נמי שמאלן יהרגוה בשביל לירש עישור נכסים שלה אבל גדולה ללא חיישינן לרציחה אימא לך דתשז אלל האחין: אס כן – דיש חילוק בין גדולה לקטנה: ניתני מוליד לה מזונות למקום שהיא – דמשמע לגדולה במקום שהיא

זוהר – מצודע דף מ' ע"א

רבי יצחק פתח, (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. ויקרא אלף זעירא, אמאי. אללא בגין לאחזאה מאן הוא ההוא דקרא, ההוא דשרי במקדשא, וכדין זמין למשה, כמאן דזמין אושפיזא. הכא א' זעירא, התם א' דבתא, אדם שית אנוש. (ס"א אדם) דא שלימו דכלא:

תא חזי, מה בין משה לאהרן, הי מנייהו עלאה. אללא משה עלאה, משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. מתל למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה. מה עבר. יהב לה שושבינא לתקנא לה ולאסתכלא במלי דביתא. ועל דא, כד עייל שושבינא דא למלכא, לא עייל אללא עם מטרוניתא, הדא הוא דכתיב, בזאת יבא אהרן וגו':

משה שושבינא למלכא, בגין כן אודמן פאושפיזא, ולבתר, וידבר יי אליו. אהרן הוא שושבינא למטרוניתא, וכל מלוי הוו, לפייסא למלכא במטרוניתא, ויתפייס מלכא בהדה. ועל דא בגין דאיהו, שושבינא לה שוי מדוריה בהדה, לתקנא ביתא ולעינא תדיר במלי דביתא. ועל דא אתתקון כגוונא דלעילא, ואקרי כהן גדול. מנא לן. דכתיב, (תהלים קז) אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ג'

וּבִגְיוֹן כָּף כָּל מַה דְּאַצְטְרִיךְ מִבֵּי מַלְפָּא, נְטִיל, וְלִית מֵאן דְּיִמְחֵי בְיָדֵיהּ. וְעַל
 דָּא הוּא קָאִים לְדַכָּאָה לְכָל אֵינּוֹן דְּעָאֲלִין לְבֵי מְטְרוֹנִיתָא, בְּגִין דְּלֹא (דף נ"ד
 ע"א) יִשְׁתַּבַּח מְסֻבָּא בְּאֵינּוֹן בְּנֵי הַיְכָלָא. וּבִגְיוֹן כָּף פְּתִיב, וְלִקַּח לְמִטְהַר שְׁתֵּי
 צְפָרִים וְגו':

הלכה – הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ה'

(א) כבר ביארנו ששחיטת הקדשים כשירה בזרים ומקבלת הדם ואילך מצות כהונה וכל
 הזבחים קיבול דמן בכלי שרת ביד כהן אבל מקום שחיטתן ומקום קיבול דמן אינו שוה
 בכלן:

(ב) כיצד קדשי קדשים אין שוחטין אותן ואין מקבלין את דמן אלא בצפון המזבח בכל
 המקום שביארנו גבולותיו בתחילת ספר זה וקדשים קלים שחיטתן וקיבול דמן בכל
 מקום מן העזרה:

(ג) ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא בצפון שהרי נאמר בעולה ושחט אותו על ירך
 המזבח צפונה ובחטאת הוא אומר במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת וכשם
 שהחטאת נקראת קדש קדשים כך העולה נקראת קדש קדשים ובאשם הוא אומר במקום
 אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם ושלמי צבור הוקשו לחטאת שנאמר ועשיתם
 שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים לפיכך הן קדשי קדשים
 כחטאת ונשחטין במקום שחיטתה ומקום שחיטה הוא מקום הקבלה:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה
 בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.